

Jan Chmiel – nie żyje

Pónbóczku! Pónbóczku! Czy żeś sie pomylił,
Że wzyłeś do siebie naszego Przyjaciela?
Dyć Janek nóm zawsze piyknie rzóndził, śpiywoł
I radowoł każdóm zastaranóm dusze.

Czy tam, w niebie, brakło dyrygynta w chórze?
Czy ni mo kto śpiywać z aniołami w górze?
Abo ni mo, kiery rzóndzić po naszymu?
Abo pisać wiyrszy ło Bożym stworzyniu?

Jeśli tak, Pónbóczku – niech je Twoja wola!
A choć ciyńżko bydzie bez Janka na dole,
Muszymy do kupy jakosi se radzić
I, co Jasiu zrobił, żeby to nie stracić.

Śpiywejmy tu razym, jako łón nóm radził,
Nie gańbmy sie godać naszych starek mowóm,
Żyjmy zawsze w zgodzie, jak nasi starzycy,
A Ziymeczke Cieszyńskóm miyjmy zawsze w zocy.

A Jasiu niech tam w niebie z Pónbóczkym przebywo,
Niech Mu gro i śpiywo, jak to tukej czynił.
Niech sie w niebie Pónbóczek naszym Jankiem cieszy!

J. N. Josiynczanin

